

[Bollmann]

Jeg synes, at kampagnen imod regeringens oplæg til en OD-ordning har været ført og fortsat føres med meget stor energi. Det er bemærkelsesværdigt, at denne kampagne for tiden køres betydelig mere aktivt end kampagnen for Socialdemokratiets eget forslag, men når man tænker nærmere over det, er det måske ikke så underligt alligevel, for tilslutningen blandt fagbevægelsens medlemmer og i befolkningen generelt har jo været svindende til obligatoriske og mere eller mindre centrale OD-arrangementer. Man kan i hvert fald konstatere, at det åbenbart er mere interessant for Socialdemokratiet at angribe forslag som regeringens oplæg, der kan være mere tillokkende.

Jeg mener, at det oplæg, der foreligger fra regeringens side, viser, at vi gerne vil drøfte overskudsdeling. Sammen med det radikale forslag, som altså også ligger her, skulle der vel også være en mulighed for at komme videre.

Jeg vil ikke bruge mange bemærkninger på SFs forslag. Jeg må klart afvise det, fordi det næsten på alle områder går stik imod, hvad vi i CD forestiller os.

Der er som nævnt flere gange og også i forslagene et særligt problem vedrørende de offentligt ansatte. Det samme problem gør sig gældende for ansatte i virksomheder, der ikke giver overskud. Vi er i CD enige i, at der bør findes løsninger, der også tilgodeser disse grupper. Vi er enige i, at disse medarbejderes arbejde er en meget væsentlig forudsætning for, at private virksomheder overhovedet kan fungere sådan, at der bliver tale om overskud og dermed noget at dele, men vi kan også se, at det er et problem, alle har haft. Jeg synes ikke, man kan sige, at nogen har en patentløsning på det. Det har vi heller ikke i regeringspartierne, men det må vi drøfte os frem til, og når vi så engang får gennemført en OD-ordning, må den meget store gruppe selvfølgelig tages med på en eller anden måde, og for CDs vedkommende må det gerne være på en sådan måde, at interessen for investering i erhvervslivet generelt fremmes også for offentligt ansatte.

Det radikale forslag ligger tættere på regeringens tanker end de øvrige forslag, bortset fra den obligatoriske del. I øvrigt har det været interessant at høre de forskellige ordførere fortolke beretningen fra juni. En ting kan man konstatere i den forbindelse: beret-

ningen har ikke kunnet danne grundlag for et fælles forslag. Når man hørte hr. Ole Henriksen, er det i hvert fald også klart, at der har været forskellige forudsætninger for den beretning, men jeg skal ikke trække debatten i langdrag. Vi finder alt i alt i CD, at regeringens samlede pakke til frivillig, individuel spredning af ejendomsretten absolut er det bedste bud på en OD-ordning, vi har her. Derfor kan vi selvfølgelig give fuld tilslutning, og det betyder så selvfølgelig, at vi må afvise de øvrige forslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Man kan virkelig sige, at vi i dag er stillet over for en mangfoldighed af forslag. Det er en stor buket, man skal være forberedt på, og nok så forskelligartede holdninger, når man skal holde en ordførelse.

Jeg lyttede med interesse til hr. Svend Auken's historiske redegørelse for samfundsudviklingen inden for de sidste 100 år. Jeg er da meget enig i nogle af de positive ting, hr. Svend Auken drog frem: at vi har fået parlamentarisme, at kvinderne har fået stemmeret, og at vi har fået opbygget velfærdssamfundet. Det er tre hjørnestene. Jeg er også enig i, at vi nu står over for den udfordring at få fremmet overskudsdeling. Det er ikke én side i Folketinget, som ønsker det, mens en anden side ikke ønsker det; det er et generelt ønske at få spredt ejendomsretten mest muligt og at få knyttet medarbejderne til virksomheden. Men spørgsmålet er hvordan. Vi oplever jo ofte, at man kan være enig om målsætningen, men uenig om den vej, man skal gå for at nå målet, og nogle gange er man også uenig om målsætningen.

Hr. Svend Auken er i Information for den 22. og 23. juni 1985 kommet med en bemærkning, som jeg synes er ganske væsentlig, og som jeg derfor vil citere. Han siger sådan:

»Den store skillelinje ser jeg i spørgsmålet om, hvorvidt det er et fælleseje for de ansatte på virksomheden eller det er en individuel formueret.«

Her mener jeg vi har fat i noget af det væsentlige. Skal det være den enkelte, der får del i ejendomsretten, eller skal det være en kollektiv ejendomsret, som på en eller anden måde styrker den etablerede fagbevægelse? Her står vi over for en ideologisk forskel.